

men det er en meget fin
 og en meget fin
 og en meget fin

Her er
 Knapp Noget
 til Breve
 om en
 gladly
 Gal og
 Venligheds
 om det
 Næste
 Din
 hengive
 Fæderlig
 Vær saa
 om det min
 de Betænd
 det lille Drik
 Kestalt som
 charis' mint
 det bedste
 Røgelse have
 Julenavne
 jeg skulde nok ha
 ligesom selv
 vil det min
 det blib
 det stam
 det om

Men da endelig det
 et omhandlede Thilleto brev kom
 og gaarde til sin egentlige Bestemmelse
 efter en liden Extradflugt til
 Bergen, og indvillig glad er jeg ved at
 have det vel fra Halsen, thi man
 kan ikke sige, det har gaadt meget
 let hveten med Skrivningen til
 Afvendelsen. i Naakte nu blot Med
 ogernes Taknemmelighedsfølelse
 de drive dem til at skrive alt for
 snart! det er jo ikke det man vil
 mindelighed pleier at ønske af sine
 Correspondenter, men at skrive til
 skønster med hvem man liden
 der intet har tilfælde i Sind og Tanker
 og som dertil ere rent ubekjendte
 med Forholdene her er virkelig et
 tungvindt Arbejde saa jeg føler mig
 stærkt kaldet til at staa en Plet
 over din Correspondence, men saadan
 de holder paa maa jo jeg for
 hans Skyld gjøre det samme, og
 den senere med disse Linier var jo
 nemlig ikke at opvarte Dig med
 for, men at takke Dig for Dit Brev
 og for at Du paa en Maade har sa
 det glødelige hul paa mit Hoved.

og som for det Kom, havde jeg nemlig
betalt (som Du maaske har erfaret) til
at lade mig forlyde med at Din
Brev vil at sende Brevet nu for
modentlig var forbi, jeg holdt mig til
til mine Colerings fra tidligere Dage
ser Du og blev meget glædelig over
rasket, fordi se at jeg denne Gang tog
Fæl. Nu haaber jeg Du fortsætter, som
Du er begyndt og lader mig høre fra
Dig selv om Du ingen Phil. Adr. har
at expedere, Og saa maa Du lade mig
vide, hvordan Du og Niske i det hele
taget synes om at være i Bergen
Ja det Kan i Kanskje endnu ikke have
nogen bestemt Mening om, eftersom Du
selv siger Du lever mest i Fortiden
og det Kan jeg nok forstaa, at man
saa uhyre let kommer til der hvor
man er omringet af alle Kindene.
Hvor underligt det dog maa være
for Dig nu at bo hos Johans og Marie
i det samme Hus, hvor vi alle have
henlevet vor Barndom - det samme
og dog ikke det samme! ja, For-
andringer høre nu med til Verdens
Gang, og mange af dem ere jo for det
Gode. Jeg misunder Dig næsten
at kunne leve saa meget i Fortiden
jeg formaar det ikke, underligt
nok forsaavidt som man i min
Alder har saa meget mindre af
sente af Fremtiden. Jeg tror, jeg
er den af ^{de} dem der stærkest fornemmer
der Tarnet af vore Kjære Afdøde,
den Sorg at skilles ved Døden fra
dem man holder af, har alied fore

1822) hvem det Kommer til sig selv saa ligetil som om man vilde
for at lade mig forlyde med at Din Brev vil at sende Brevet nu for
modentlig var forbi, jeg holdt mig til til mine Colerings fra tidligere Dage
ser Du og blev meget glædelig over rasket, fordi se at jeg denne Gang tog
Fæl. Nu haaber jeg Du fortsætter, som Du er begyndt og lader mig høre fra
Dig selv om Du ingen Phil. Adr. har at expedere, Og saa maa Du lade mig
vide, hvordan Du og Niske i det hele taget synes om at være i Bergen
Ja det Kan i Kanskje endnu ikke have nogen bestemt Mening om, eftersom Du
selv siger Du lever mest i Fortiden og det Kan jeg nok forstaa, at man
saa uhyre let kommer til der hvor man er omringet af alle Kindene.
Hvor underligt det dog maa være for Dig nu at bo hos Johans og Marie
i det samme Hus, hvor vi alle have henlevet vor Barndom - det samme
og dog ikke det samme! ja, Forandringer høre nu med til Verdens
Gang, og mange af dem ere jo for det Gode. Jeg misunder Dig næsten
at kunne leve saa meget i Fortiden jeg formaar det ikke, underligt
nok forsaavidt som man i min Alder har saa meget mindre af
sente af Fremtiden. Jeg tror, jeg er den af de dem der stærkest fornemmer
der Tarnet af vore Kjære Afdøde, den Sorg at skilles ved Døden fra
dem man holder af, har alied fore

1822) hvem det Kommer til sig selv saa ligetil som om man vilde
for at lade mig forlyde med at Din Brev vil at sende Brevet nu for
modentlig var forbi, jeg holdt mig til til mine Colerings fra tidligere Dage
ser Du og blev meget glædelig over rasket, fordi se at jeg denne Gang tog
Fæl. Nu haaber jeg Du fortsætter, som Du er begyndt og lader mig høre fra
Dig selv om Du ingen Phil. Adr. har at expedere, Og saa maa Du lade mig
vide, hvordan Du og Niske i det hele taget synes om at være i Bergen
Ja det Kan i Kanskje endnu ikke have nogen bestemt Mening om, eftersom Du
selv siger Du lever mest i Fortiden og det Kan jeg nok forstaa, at man
saa uhyre let kommer til der hvor man er omringet af alle Kindene.
Hvor underligt det dog maa være for Dig nu at bo hos Johans og Marie
i det samme Hus, hvor vi alle have henlevet vor Barndom - det samme
og dog ikke det samme! ja, Forandringer høre nu med til Verdens
Gang, og mange af dem ere jo for det Gode. Jeg misunder Dig næsten
at kunne leve saa meget i Fortiden jeg formaar det ikke, underligt
nok forsaavidt som man i min Alder har saa meget mindre af
sente af Fremtiden. Jeg tror, jeg er den af de dem der stærkest fornemmer
der Tarnet af vore Kjære Afdøde, den Sorg at skilles ved Døden fra
dem man holder af, har alied fore

kommet mig let at bære sammenlignen
med saa meget andet tungt og bittert,
et Minneske har at gjennemgaa i den
ne Verden, og saagtes jeg visuelig har
faldet mangen Taare ved Tanken om
de kjære Bortgangs og alt det der
med dem er forbi for Stedet, saa har
det dog paa en Maade været vel
gjørende Taarer. Det bitterste ved Ting-
gen var næsten at jeg var saa langt
borte da de drog deres sidste Lukt,
men eftersom Tiden skrider frem for-
soner jeg mig ogsaa dermed, og nu
har jeg ofte en omsludelig Fornuimelse
af at det vilde være bedre om jeg faldt
i Javnet dybere, eller om ikke just
bedre saa i al Fald naturligvis, jeg
tror min evindelige Lygelighed der
altekens Midler og Løskjoldgræder synes at
sage til istedetfor af, gjør mig rent
glød og umodtagelig baade for Sorg
og Glæde. = Det er ligesom alle Sager
og Soger droebnes i Følelsen af min til-
kagende Uborgelighed i Mangelen paa
Egne til at kunne udrette Noget el.
at glæde sig over Noget. Det eneste
jeg imellem kan føle Glæde ved er
Tanken om at dette Liv dog ikke
er af saa lang Dørelighed og der gi-
ves en barmhjertig Gud' og Frelser, der
har Plads ogsaa for dem der have læ-
vet til ingen Nytte her i Verden.

19de Maaned December.

Ja, langere Kom jeg ikke sedst, som
 Du ser, jeg blev afbrudt af Noget,
 der dog Skulde høre til de smaa Glæder
 nemlig et Besøg af min Veninde Julie
 Gøransen. Han blev siddende her længe
 og saa jeg fik ikke Brevet mere
 frem den Dag, og hvad varre er,
 det var ikke været fremme i alle
 disse Dage. Blev nok paa hvad jeg
 ser til, jeg kan ikke beskæive, hvor
 elde jeg toder mig næsten fra Morgens
 til Aften, hvorledes Alting selv den
 ubetydeligste Beskjæftigelse bliver
 en Byrd og en Anstrengelse, og
 hvor trykkløst tungt det ^{at} er at tænke
 paa, at denne Tilstand aldrig kan
 gaa Ende. Doktoren siger rigtig nok,
 at Griefen skal hjælpe, men jeg har
 søngetelig Indtryk af, at han giver
 sig dette middel som et sidste Nod-
 anter for ikke at erklære sig rent
 fallit. Han forekom mig selv at
 have mere Tillid til Alt det, jeg
 har brugt, Løbet af Sommeren og
 efter og det har da bevist sig tem-
 melig frugtbar. - Du siger, jeg
 skulde skuespilletens Historie her en
 for Din Fraværelse, ja det var den
 bedste til at gjøre det; aldrig Kom
 mere jeg sammen med Musikkens
 mere eller musikalske Folk Knapet
 nok med Musikkere, i den Ret,
 men er jeg næsten ligesaa meget paa
 en bar Haug som i Haugesund eller
 paa Liv. Paa et Par Concerter har jeg
 været, men uden just, at opdage Noget
 nyttigt Histelas af den Vare Du omtaler.

De vil altid komme tilbage til de gamle
 Tider. Du vil ogsaa komme til at se
 de gamle Tider, og du vil ogsaa komme
 til at se de gamle Tider.

naar jeg har været her, har jeg
 altid været her, og jeg har altid
 været her. Jeg har altid været her,
 og jeg har altid været her.